

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. MV-13643-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 11. 2017, č. j. OAM-14790-46/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 14. 8. 2017 (dále jen „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky spočívající v dlouhodobém výkonu závislé výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, a to od 1. 6. 2015.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jelikož ohledně důkazů vyšel pouze z výpovědi žalobce ze dne 2. 5. 2017, což je dle žalobce nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29). Výslech nemůže být jediným důkazním prostředkem a žalovaný dále nezkoumal a nepředložil důkazy o nelegální práci žalobce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalovaný vycházel jen z výsledku žalobce a jím předložených pracovních smluv o smlouvách budoucích.
3. Předmětný výslech se dle žalobce neváže k projednávané věci, pouze monitoroval žalobcovu výdělečnou činnost na území České republiky. O jaký druh výdělečné činnosti se jednalo, např. zda šlo o krátkodobé brigády, zkoumáno nebylo. V projednávané věci se žalobce k výkonu zaměstnání u společnosti RACHSTAV s.r.o. nevyjadřoval a žalovaný nesměřoval otázky k výkonu práce u této společnosti, nýbrž k činnosti žalobce v následujících dvou letech.
4. Žalobce tvrdil, že nečinnost žalovaného, kdy žalovaný včas nerozhodl o žádosti žalobce (od 7. 4. 2014 do 14. 12. 2018), donutila žalobce k jednání, které je mu nyní vytýkáno.
5. Dne 8. 2. 2017 vzniklo žalobci oprávnění k výkonu podnikatelské činnosti jako osobě samostatně výdělečně činné, přičemž dne 7. 6. 2017 podal další žádost o pobytové oprávnění za účelem podnikání. I tato žádost byla zamítnuta s odkazem na nelegální výkon práce. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. 48 A 45/2015-42, dle něhož není § 56 odst. 1 písm. j) ZPC jakousi „zbytkovou klauzulí“ a musí být vykládán uvážlivě, a nikoli svévolně.
6. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného stran průběhu předmětného správního řízení, neboť uváděné skutečnosti ohledně zaměstnání u společností A.N. SEVSAR s.r.o. a OMEGA 99 spol. s.r.o. se váží k jinému správnímu řízení. V předmětném řízení žalobce dne 7. 4. 2014 předložil ke své žádosti rozhodnutí o prodloužení pracovního povolení u společnosti RACHSTAV s.r.o. Žalovaný obdržel sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 3. 2015, v němž je uvedeno, že dotčená společnost není uvedena v registru zaměstnavatelů a žalobce je tedy bez pracovního poměru. Tuto skutečnost uznal žalovaný rok poté, co žalobce podal svou žádost.
7. Návazně na to žalobce odkázal na zásadu rychlosti a hospodárnosti správního řízení [§ 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)]. Žalobce podal svou žádost dne 7. 4. 2014, a až dne 2. 5. 2017 proběhl výslech žalobce, načež byla jeho žádost dne

Shodu s prvopisem potvrzuje:

22. 11. 2017 zamítnuta. Žalobce přitom v době podání své žádosti disponoval rozhodnutím úřadu práce s platností do 31. 5. 2015.

8. Závěrem žalobce poukázal na zákaz přepjatého formalismu při výkladu právních předpisů (náález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 150/99).

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce byl před výsledkem dne 2. 5. 2017 dle § 169 odst. 2 ZPC ve spojení s § 18 odst. 1 správního řádu řádně poučen mimo jiné o tom, že je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Žalovaný proto pokládal výpověď žalobce za věrohodný důkaz a sdělení zaznamenaná v protokolu za pravdivá. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, cit. „[ř]ízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výsledku popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.“. Další dokazování tedy nebylo potřeba.
10. Závažností jednání žalobce spočívajícího v dlouhodobém výkonu závislé výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, jako jiné závažné překážky jeho pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, se oba správní orgány dostatečně zabývaly v odůvodnění svých rozhodnutí.
11. K námitce poukazující na dobu řízení o žádosti žalovaný poznamenal, že ze spisového materiálu vyplývá, že prvostupňový orgán nebyl nečinný, neboť mj. ověřoval i nejasnosti vyplývající z předloženého dokladu o ubytování žalobce, kdy žalobce neposkytl požadovanou součinnost.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud předně uvádí, že o žalobě proti zamítavému rozhodnutí o nové žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty ze dne 7. 6. 2017 zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 26. 11. 2020, č. j. 15 A 45/2018-37, tak, že ji zamítl. Soud se s odůvodněním tohoto rozsudku ztotožňuje a níže z něj, mimo jiné, vychází.
14. Podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
15. Podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

16. Soud konstatuje, že prvostupňový orgán zjistil z odpovědi úřadu práce ze dne 25. 7. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/205306, že žalobce byl oprávněn k výkonu závislé činnosti na území České republiky pouze do 31. 5. 2015. Žalobce při výslechu dne 2. 5. 2017, č.j. OAM-14790-36/DP-2014, mimo jiné uvedl „[...] v roce 2015 jsem přешel od pana [REDAKCE], pro něho jsem pracoval do roku 2014, k panu [REDAKCE], měl jsem zde pracovní smlouvu, a pan [REDAKCE] platil za mne sociální a zdravotní pojištění, jednalo se o firmu OMEGA 99, zde v současné době pracuji na ŽL.“, a že „s firmou Sevsar jsem podepsal smlouvu v roce 2015, spolupráce skončila po jednom roce, zde jsem pracoval na stavbách jako pomocný dělník, tato firma patřila panu [REDAKCE]. Ted' již budu pracovat na ŽL, pan [REDAKCE] má smlouvu, na základě které posílá lidi do firmy OMEGA 99.“. Žalobce rovněž v průběhu správního řízení předložil pracovní smlouvu se společností A.N. Sevsar s.r.o. uzavřenou dne 15. 6. 2015 na dobu neurčitou, dále pracovní smlouvu o smlouvě budoucí se společností OMEGA 99 spol. s r.o. uzavřenou dne 9. 2. 2017 a též výpis z živnostenského rejstříku.
17. Pakliže správní orgány obou stupňů dospěly na základě shora uvedených informací k závěru, že žalobce vykonával v období od 1. 6. 2015, tedy dlouhodobě a soustavně, nelegální práci, čímž byl naplněn důvod pro zamítnutí jeho žádosti o pobytové oprávnění dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, byl tento závěr zcela na místě. V této souvislosti soud odkazuje na názor vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 7. 2020, č. j. 8 Azs 30/2019-28, v němž Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že „[p]odle judikatury Nejvyššího správního soudu může dlouhodobý výkon nelegální práce představovat naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod pro neudělení dlouhodobého víza kvůli tomu, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území (srov. např. rozsudek ze dne 9. 10. 2019, čj. 10 Azs 250/2019-25, anebo ze dne 23. 10. 2019, čj. 9 Azs 235/2019-33). Pro tento důvod může Ministerstvo vnitra rovněž zahájit řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], a zároveň i rozhodnout o zamítnutí žádosti o prodloužení dříve uděleného víza (§ 35 odst. 3 téhož zákona). K tomu, že si úvahu o výkonu nelegální práce cizince může učinit sám správní orgán rozhodující v pobytovém řízení, aniž by se musel obrátit na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti, dospěl kromě výše označeného rozsudku Krajského soudu v Brně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2019, čj. 6 Azs 373/2018-30. Řízení o prodloužení pobytového oprávnění je řízením zahajovaným na žádost a cizinec je povinen sám tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Správní orgány vychází při rozhodování ze skutečností, které cizinec uvede při výslechu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017-27). Zároveň však není možno rozhodnutí o (ne)prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího založit pouze na výslechu cizince a z něj vzešlých zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, čj. 4 Azs 95/2019-36).“.
18. Správní orgány obou stupňů odůvodnily závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC naprosto dostatečně, neboť kromě informací uvedených při výslechu samotným žalobcem vyšly také z písemných podkladů, tj. smluv (kdy lze z výslechu žalobce usoudit, že i budoucí smlouva již byla plněna) a výpisu z živnostenského rejstříku poskytnutých žalobcem, a též z informací získaných od úřadu práce, podle něhož bylo žalobci povolení k zaměstnání vydáno pouze pro období od 1. 4. 2014 do 31. 5. 2015. Z výše citované judikatury pak vyplývá, že správní orgány byly oprávněny rozhodnout o zamítnutí žalobcovy žádosti samostatně na základě vlastní úvahy o výkonu nelegální práce cizincem.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

19. Lichá je též námitka žalobce, že se předmětný výslech neváže k projednávané věci. Prvostupňový orgán byl oprávněn klást žalobci otázky dotýkající se jeho potenciální nelegální práce, neboť v situaci, kdy se prvostupňový orgán od úřadu práce dozvěděl, že žalobce již nemá povolení k práci, bylo možné předpokládat, že si i přesto nadále obstarává finanční prostředky prací, byť nelegální. Prvostupňový orgán tedy mohl „monitorovat“ žalobcovu výdělečnou činnost na území České republiky“, aby zjistil, zda není dána jiná závažná překážka pobytu cizince na území v podobě dlouhodobé nelegální práce.
20. Žalobcův odkaz na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. 48 A 45/2015-42, je nutno označit za nepřipadný, neboť napadené rozhodnutí není se závěry obsaženými v uvedeném rozsudku v žádném rozporu. Žalovaný rozhodně nevykládal § 56 odst. 1 písm. j) ZPC neuvážlivě či svévolně, naopak jeho aplikaci zdůvodnil způsobem, který je plně v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Soud dodává, že v postupu správních orgánů neshledal ani přepjatý formalismus, neboť postupovaly v souladu jak s textem, tak se smyslem zákona, a svůj postup řádně odůvodnily.
21. Závěrem, pokud jde o délku správního řízení a „nucení“ žalobce k porušování zákona, soud pouze obecně konstatuje, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33). Žalobce mohl využít prostředky, které upravuje správní řád, na ochranu proti nečinnosti. Z uvedených důvodů nelze námitku žalobce považovat za oprávněnou.

Závěr

22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
23. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: